

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221010428
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7221010428.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a Ing. JUDr. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. septembra 2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 28.01.2022 sp. zn. 5T/19/2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietla odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 28.1.2022 sp. zn. 5T/19/2021 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 03.12.2020 v čase o 19.05 hod. v priestoroch hostela C. D. na A. E. F. XX G. H. svojvoľne spoločne s už odsúdeným I. J., nar. XX.XX.XXXX, vstúpili do neuzamknutej izby č. 12 na 3. poschodí obývanej poškodeným K. K., kde menovaného následne obaja fyzicky napadli tak, že ho opakovane udierali päťami do oblasti hlavy a tváre a následne po páde na zem útok viedli opakovanými kopmi do oblasti hlavy a torza tela, čím tak poškodenému K. K., nar. XX.XX.XXXX v Košiciach spôsobili zranenia a to: početné pomliaždenia tváre a nosa s opuchom, zlomeninu nosových kostí a nosovej priehradky s posunom, stav po krvácaní nosa, tržnú ranu na čele vľavo o veľkosti do 1 cm s opuchom okolia a podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré si vyžiadali dobu liečenia nad 7 dní.

Súd mu za to uložil podľa § 156 ods. 1, § 41 ods. 1, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd zaradil obžalovaného pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. zák. odkázal poškodených K. K., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom H., A. XX, toho času bytom L., M. XXA a G. N. K., O., K. H., M. P. X, XXX XX H. – M. Q., R.: XX XXX XXX s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že jednoznačne popiera spáchanie skutkov, za ktoré bol okresným súdom uznaný vinným. Zo spáchania skutkov ho neusvedčuje žiaden priamy dôkaz s výnimkou zisťnej a špekulatívnej výpovede už odsúdeného I. J., ktorej nedôveryhodnosť obžalovaný namieta. Súd postavil svoje rozhodnutie výlučne na nepriamych dôkazoch, ktorých dôveryhodnosť a relevantnosť namieta z dôvodov uvedených nižšie.

K prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák.obžalovaný uviedol, že z dôkazu - kamerového záznamu vyplynulo, že obžalovaný pristúpil k dverám poškodeného a spolu s už odsúdeným I. J. a počkal až do momentu, pokiaľ jemu a I. J. boli dvere otvorené samotným poškodeným (čas kamerového záznamu od 18:23:23 do 18:23:34). Z uvedeného je zrejmé, že do obydla vstúpil so súhlasom poškodeného. Z rovnakého kamerového záznamu vyplýva, že v tejto izbe strávil obžalovaný 14 sekúnd (vstup 18:23:34, odchod z izby 18:23:48), z čoho nie je možné vyvodiť, že obžalovaný v obydli poškodeného neoprávnene zotrval. Žiaden očitý svedok neoprávnený vstup osoby obžalovaného do obydla poškodeného nepotvrdil. Nie je pravda, že pred vstupom do obydla poškodeného, obžalovaný mal klamlivo povedať „Polícia“. V tomto smere spochybňuje vierohodnosť svedkyne S. J., ktorá na hlavnom pojednávaní dňa 16.06.2021 na otázku prokurátora: „Ako dlho trval ten incident, vstup a výstup z tých dverí?“ uviedla odpoveď: „Presne si nepamätám, možnože 5 minút.“, pričom toto tvrdenie svedkyne je v absolútnom rozpore s kamerovým záznamom, v zmysle ktorého sa obžalovaný zdržal v izbe poškodeného len 14 sekúnd. Dané tvrdenie je taktiež v rozpore s výpoveďou Q. L., ktorá uviedla: „Ja som nepočula, že by pritom niečo hovorili.“

Z uvedeného jednoznačne vyplynulo, že v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebolo preukázané, že boli kumulatívne naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu.

Objektívnu stránku trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. je konanie spočívajúce v neoprávnenom vniknutí do obydla iného, alebo neoprávnenom zotrvaní v obydli iného. Dvere do izby poškodeného boli pootvorené, podľa kamerového záznamu zrejme potom, čo ich otvoril samotný poškodený. Nebolo preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil objektívnu stránku tohto trestného činu.

Taktiež neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Jedinými očitými svedkami incidentu na izbe sú poškodený, ktorý si však na tieto udalosti z dôvodu stavu opitosti nepamätá, a už odsúdený I. J.. Výpoveď I. J. považuje obžalovaný za nehodnovernú, pochybnú a zištnú. Jediným motívom jeho výpovede bolo „zatiehnúť“ ho do celej tejto veci a tým znížiť podiel svojej viny. Obžalovaný nepoprel, že poškodenému uštedril jednu facku otvorenou dlaňou pravej ruky na ľavú stranu jeho tváre - tak ako to vypovedal od prípravného konania, avšak fyzický atak takouto intenzitou nemohol poškodenému spôsobiť akékoľvek zranenie - čo potvrdil aj znalec vo svojej výpovedi.

Iné osoby neboli očitými svedkami tohto celého incidentu. Väčšina svedkov bola v čase incidentu vo svojich izbách resp. nebola v hosteli vôbec. Na chodbe boli jedine svedkyňa J., ktorá však nič nevidela a svedkyňa L., ktorá vypovedal v prípravnom konaní: „Bola som tam krátko, doslova to bola sekunda.“ Obžalovaný za to, že svedkyňa nemohla pri sekundovom nazretí do izby poškodeného vidieť údajný útok obžalovaného na poškodeného. Za tak krátky čas to nie je reálne.

I. J. sa priznal k spáchaniu tohto skutku, teda, že poškodenému úmyselne ublížil na zdraví. Jediné jeho výpoveď usvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku. Jeho výpoveď je potrebné vyhodnocovať v intenciách jeho snahy vyviaznuť s čo najnižším trestom. Obžalovaný rezultoval, že v rámci dôkaznej situácie existujú dôvodné pochybnosti o mojej vine za spáchané skutky. Vzhľadom na samotné priznanie I. J. nie sú o vine obžalovaného za ublíženie na zdraví poškodeného žiadne pochybnosti. Za takejto dôkaznej situácie bol súd povinný rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/3/2016, na nález Pléna Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 12/98.

Orgány činné v trestnom konaní nepostupovali tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. Orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní vôbec nepreverovali alternatívu, že k zraneniam mohol dôjsť poškodený aj pri incidente na chodbe medzi ním a L. a P.. Na tento útok, ktorý bol značne zdokumentovaný vyšetrovateľ a neskôr súdy neprihliadli.

Príslušný orgán činný v trestnom konaní mal po zadržení obžalovaného, ako aj po zadržení už odsúdeného I. J. mal vykonať prehliadku tela v zmysle § 155 Tr. por., na základe ktorej by bolo možné

zistiť, či sa na tele, resp. odevu obžalovaného a už odsúdeného I. J. nachádzali stopy biologického materiálu pochádzajúceho od poškodeného K. K.. Na základe takto vykonanej prehliadky by bolo možné ustáliť, či niekto z nich mal na tele alebo odevu biologické stopy, resp. či sa na ich tele nachádzajú stopy po uskutočnenom fyzickom útoku. Keďže takéto úkony neboli zo strany príslušného orgánu činného v trestnom konaní vykonané, nie je v súčasnosti možné jednoznačne a bez dôvodných pochybností ustáliť, kto mal poškodenému spôsobiť početné pomliaždenie tváre a nosa s opuchom, zlomeninu nosových kostí a nosovej priehradky s posunom, stav po krvácaní nosa, tržnú ranu na čele vľavo o veľkosti do 1 cm s opuchom okolia a podvrtnutie krčnej chrbtice. Je zrejmé, že takýto fyzický útok by zanechal určité stopy na tele páchatela, ktoré ak by boli orgánom činným v trestnom konaní procesné zadokumentované, bolo by možné bezpochyby ustáliť, kto fyzicky napadol poškodeného.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe (R 16/1964, R 13/1966, R 31/1973) vyplýva, že otázka o povahe ujmy na zdraví je otázkou právnou, ktorú je oprávnený posúdiť výlučne súd. Obžalovaný rezultoval, že konajúci súd riadne neodôvodnil tento svoj právny záver, len tento svoj záver stroho skonštatoval. Takéto strohé odôvodnenie právneho záveru o povahe ujmy na zdraví porušuje právo obžalovaného na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V ďalšom obžalovaný po citácii § 168 ods. 1 Tr. por. poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 463/2000 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 25/06.

Taktiež poukázal na výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní, ktorý konštatoval, že v čase po skutku mu správca ukazoval kamerové záznamy z daného incidentu, z ktorého bolo zrejmé ako Q. L. a Q. P. bijú poškodeného a ako idú ku poškodenému po chodbe zo strany chodby, kde sa nachádza kúpeľňa, teda opačná strana chodby, z akej pochádzajú kamerové záznamy predložené v konaní. Samotný poškodený tým potvrdzuje žalovaným prezentovanú skutočnosť v priebehu celého konania, že vyšetrovateľ nezabezpečil všetky kamerové záznamy, z ktorých by bolo možné určiť priebeh incidentu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný zastáva názor, že nebolo riadne preukázané, že spáchal skutok, za ktorý bol uznaný vinným. Súčasne poprel jeho spáchanie formou spolupáchateľstva s už odsúdeným I. J.. Zo zákonnej definície spolupáchateľstva uvedenej v § 20 Tr. zák. vyplýva, že k spáchaniu trestného činu vo forme spolupáchateľstva sa vyžaduje spoločný úmysel páchatel'ov zahrňujúci tak ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa (R 57/1970).

Medzi spolupáchateľmi je výslovne alebo konkludentne rozdelené naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, najmä konania, pričom je možné, že každý vykoná konanie, ktoré by samo osebe bolo trestným činom, alebo je možné, že si úlohy rozdelia tak, že ich aktivita iba vo svojom súhrne vyvolá naplnenie všetkých znakov trestného činu.

V prejednávanej trestnej veci nebolo náležite preukázané, že medzi osobou obžalovaného a už odsúdeným I. J. bola uzatvorená akákoľvek výslovná alebo konkludentná dohoda na spáchaní skutku kladeného mu za vinu. Samotný spoluobvinený potvrdil, že ich vstup do izby poškodeného bol individuálny a nepredchádzala mu žiadna dohoda.

Obžalovaný na základe vyššie uvedených skutočností opätovne zdôraznil, že nebolo náležité preukázané, že spáchal skutky, ktoré mu boli kladené za vinu.

Predmetom navrhovaných dôkazov, s ktorými sa obhajoba stotožnila boli aj výsluchy svedkov Q. L. a K. P.. Uvedené návrhy konajúci súd nerešpektoval a vykonal dokazovanie len v rozsahu čítania svedeckej výpovede zmienených svedkov z prípravného konania bez súhlasu obžalovaného.

Postupom došlo k porušeniu ustanovenia § 263 ods. 1 Tr. por., kedy obžalovaný bol riadne predvolaný ale nebol poučený podľa § 363 ods. 2 Tr. por. o možnosti čítať výpovede svedkov. Výpoveď zmienených svedkov je podstatná pre celé konanie z dôvodu, že ide o osoby, ktoré mali mať fyzický stret s poškodeným na chodbe penziónu, kde ku skutku došlo, ak aj boli účastní celého incidentu a okolností, ktoré predchádzali skutku. Na posúdení tohto dôkazu mohlo byť v rozhodujúcej miere založené uznanie viny.

V závere písomných dôvodov odvolania obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Košiciach po prejednaní odvolania podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. v celom rozsahu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 28.01.2022, č. k.: 5T/19/2021 - 392 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného z dôvodu uvedeného v § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 24.03.2021, sp. zn. 2Pv 457/20/8803, pretože nebolo dokázané, že predmetné skutky sú trestným činom, resp. že predmetné skutky spáchal obžalovaný.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho odvolací súd zistil, že súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, a to v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o skutku uvedenom v obžalobe.

Nepochybil okresný súd, pokiaľ v zmysle ustanovenia § 1 Tr.por., t.j. kontradiktórnym spôsobom konania vykonal výsluch obžalovaného A. B. a výsluchy poškodeného K. K. a svedkov I. J. a T. D., S. J., R. Q. T., M. A., H. H., prečítaním výpovedí z prípravného konania svedkov Q. L., I. Q., Q. G. Q..

Poškodený K. K. uviedol, že po predchádzajúcom požívaní alkoholických nápojov pred hostelom D. dňa 3.12.2020, potom ako mu bol odcudzený notebook, mu niekto búchal na dvere izby so slovami „ polícia,, vošli dve alebo tri osoby a zbili ho, prebral sa v kaluži krvi po príchode M. A., ktorá ho zachránila a následne v sanitke.

Spoluobžalovaný I. J., ktorý bol vylúčený na samostatné konanie a právoplatne odsúdený, v procesnom postavení svedka, jednoznačne usvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku, keď uviedol, že obžalovaný potom ako sa dozvedel, že poškodený nadával na jeho dcéry, išiel si to s ním vybaviť. Svedok I. J. ďalej vypovedal, že stál za obžalovaným a nevie teda, či sa dvere otvorili zvnútra, alebo či ich otvoril obžalovaný. Isté je, že obidvaja vošli do izby. Vzápätí ako vošli dostal poškodený úder do tváre od obžalovaného. Sedel na stoličke, ktorá sa s ním po tom údere posunula dozadu, ale poškodený zostal sedieť. Nato mu obžalovaný dal zatvorenou päšťou druhú ranu do tváre, po ktorej poškodený spadol na zem aj so stoličkou. Obžalovaný si k nemu priklakol a dal mu tretí úder do tváre. Potom sa postavil a začal poškodeného kopať od pol pásu smerom hore, aj do tváre. Svedok I. J. sa snažil obžalovaného odtiahnuť, poškodený na konanie obžalovaného nijakým spôsobom nereagoval. Nepočul, že by bol poškodený dal súhlas k tomu, aby vstúpili do jeho izby, ale keď už boli dnu povedal „čo si prosíte?“. Neodpovedali na otázku poškodeného a obžalovaný mu vzápätí uštedril úder. Potom on aj obžalovaný odišli na svoje izby. Vzápätí sa ale odobral hľadať správcu T., ktorému povedal čo sa stalo.

Skutočnosti, ktoré sa odohrali po skutku zhodne opísal aj svedok R. Q. T., prevádzkovateľ hostela C. D., ktorý uviedol, že dňa 03.12.2020 sa do hostela vrátil z nákupu okolo 19,00 hod. Pred hlavným vchodom sa nachádzal J., ktorý mu naznačil, že došlo k nejakému incidentu, že bol napadnutý ten pán, ktorý každého obťažoval. Svedok R. Q. T. si zložil veci a ihneď šiel na izbu č. 12, kde K. K. našiel na zemi, vpravo pri skrini, v pololeže, hlavu mal opretú o múr, chrapčal, okolo bola krv. Nato prišla M. A., spoločne poškodeného presunuli na posteľ do polosedu, zaklonili mu hlavu aby sa neudusil a on utekal zavolať políciu a záchranku.

Výpoveď svedkyne M. A. bola obsiahlejšia v tom, že opísala aj bezprostredne komunikáciu s poškodeným v čase keď vošla do jeho izby, kde ležal na zemi zakrvavený a nebol pri vedomí. Dala ho na posteľ, začala mu poskytovať prvú pomoc a zavolała sanitku. Poškodený, keď sa prebral povedal len toľko, že A. (prezývka obžalovaného) a Laci ho zmlátili. Všetci čo bývali na tej chodbe povychádzali von z izieb, ale nikto, okrem S. J. nič nehovoril. S. J. všetko videla a počula a povedala jej, že na dvere poškodeného klopali obžalovaný a J., povedali „polícia“ a K. K. im otvoril a tak sa dostali do jeho izby.

Práve z výpovede svedkyne S. J. aj krajský súd zistil, že v inkriminovaný deň videla na chodbe obžalovaného a I. J., ktorý sa stále obzeral okolo seba, zdvihol ruku ku kamere, akoby ju chcel obrátiť. Potom šli spolu k dverám izby poškodeného, zaklopali, nevie ktorý z nich povedal „polícia“, otvorili dvere,

vošli do izby a zatvorili za sebou. Potom už len počula buchot, rozbíjanie, krik sa neozýval. Po zopár minútach vyšli obidvaja z izby poškodeného, zatvorili za sebou dvere a odišli.

Výpoveď menovanej svedkyne je zhodná s výpoveďou svedka T. D., ktorý uviedol, že stál vo dverách svojej izby a odtiaľ videl ako do izby poškodeného K. vošli obžalovaný a I. J.. Samotný fyzický útok nevidel, pretože z jeho pozície nebolo vidieť dovnútra izby. Nevie v akom stave bol poškodený, keď jeho izbu opustili, ale zobrali ho do nemocnice a na miesto prišla aj polícia. Neskôr mu I. Q. povedala, že jej druh, obžalovaný, aj s tým opitým zbili poškodeného.

Z prečítanej zápisnice o výsluchu svedkyne I. Q. z prípravného konania, je zistiteľné, že dňa 03.12.2020 niekedy popoludní menovaná svedkyňa počula na chodbe krik. Jej druh (obžalovaný) spal, preto vyšla na chodbu len sama. Videla ako Q. L., kričala na poškodeného a kopala ho do brucha a do hlavy. L. druh K. P. stúpala poškodenému na zadok. Na poškodenom nevidela krvácajúce poranenia. Keď poškodeného prestali kopat, odišli na svoju izbu. Vrátila sa aj ona a povedala to obžalovanému. Vtedy k nim prišiel T., provokujúc obžalovaného mu povedal, že poškodený predchádzajúci deň nadával na jeho družku I. Q. a na ich deti. Obžalovaný na ňu nedá dopustiť a rozdychaval túto informáciu, nechal to však tak, pretože mu povedala, že to oznámila vedúcemu a že poškodený sa jej už ospravedlnil. Nato prišiel na ich izbu I. J. a povedal obžalovanému, aby išiel na chvíľu s ním, že si niečo vybaví. Upozornila obžalovaného, aby neurobil žiadnu chybu, ale napriek tomu odišiel z izby a asi o minútu sa vrátil celý rozklepaný, vystrašený. Nepýtala sa ho čo sa stalo. Neskôr sa rozprávala s upratovačkou M. A., ktorá jej povedala, že A. (obžalovaný) a I. J. rozkopali poškodeného do krvi. Keď sa na to obžalovaného opýtala nepovedal nič, len pozeral do zeme. Chcel odísť, nedovolila mu to a nástojila, aby počkal na policajtov, keď nič nespravil, tak sa všetko vyrieši. Potom policajti zobrali obžalovaného aj I. J..

Výsluchom vyššie uvádzaných svedkov bolo aj podľa názoru krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný A. B. sa dopustil konania, ktoré je mu dávané v obžalobe prokurátora za vinu, t.j. použil násilie v úmysle ublížiť poškodenému na zdraví a tomuto spoločne s už odsúdeným I. J. spôsobili početné pomliaždenia tváre a nosa s opuchom, zlomeninu nosových kostí a nosovej priehradky s posunom, stav po krvácaní nosa, tržnú ranu na čele vľavo o veľkosti do 1 cm s opuchom okolia a podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré si vyžiadali dobu liečenia nad 7 dní, pričom skutku sa dopustili spôsobom, že neoprávnene vnikli do izby poškodeného, čím naplnili pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože sa uvedeného konania dopustil v neuzamknutej izbe č. 12 na 3. poschodí obývanej poškodeným K. K. v priestoroch hostela C. D. na A. E. F. XX G. H..

Neobstojí tvrdenie obžalovaného, že sa skutku dopustil svedok I. J. a tento účelovo vypovedá v snahe vyvinúť sa zo spáchania skutku a incident sa odohral iným spôsobom, ako je to v rozsudku uvedené. Krajský súd v nadväznosti na takto nastolenú obranu obžalovaného udáva, že I. J. bol rovnako ako obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, pričom mu bol uložený rovnaký nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, pričom okresný súd pri ukladaní trestu zohľadnil jeho priznanie a nie usvedčovanie spoluobžalovaného A. B. tak, ako sa domnieva obžalovaný.

Taktiež neobstojí ani obrana obžalovaného, že zranenia poškodenému spôsobili Q. L. a K. P..

Práve naopak bol to obžalovaný, ktorý poškodenému spôsobil zranenie za situácie, keď sa poškodený bol v podstate v takom stave opitosti, že sa nevedel brániť, čo potvrdil aj sám obžalovaný, ktorý uviedol, že po príchode do izby poškodený sedel na stoličke a keď mu dal obžalovaný jednu facku, tento spadol a ostal ležať na zemi.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že svedkovia I. J., T. D., S. J., R. Q. T., M. A., H. H., Q. L., I. Q. vypovedali pravdivo o tom, čo vnímali svojimi zmyslami.

Ďalším dôkazom svedčiacim v neprospech obžalovaného je vykonaný obrazovo zvukový záznam a znalecký posudok znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, ktorý bol znalcom odprezentovaný na hlavnom pojednávaní. Znalec jednoznačne vylúčil, že by osoby, ktoré viedli útok na

poškodeného v priestoroch chodby (L. a P.), aj s poukazom na obuv, ktorú mali obutú, mohli spôsobiť zranenia, ktoré posúdil a ktoré sú uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Za prítomnosti znalca a počas jeho výsluchu bol vykonaný aj obrazový záznam získaný od správcu hostela C. D. R. Q. T., na ktorom je zaznamenaný incident medzi Q. L., K. P. a na druhej strane poškodeným K. K.. Po vzhliadnutí záznamu a oboznámení časti výpovede svedkyne Q. L. z prípravného konania, kde popísala svoj útok voči poškodenému znalec uviedol, že útok na oblasť sánky poškodeného nevedol k žiadnemu zraneniu, menovaná ho síce mohla viesť, ale pri nízkej intenzite, kedy mohli vzniknúť prechodné začervenania v oblasti nárazu, ktoré po niekoľkých hodinách ustupujú. Pokiaľ by použila väčšiu intenzitu, vznikla by krvná podliatina s opuchom, pri veľkej intenzite útoku by došlo k zlomenine sánky, prípadne ku vpáčenej zlomenine. Nič také u poškodeného zistené nebolo.

Druhý útočník na chodbe mal na nohách šľapky, pri intenzívnejšom kopanci by si bol sám ublížil a podľa toho ako sa vracia z miesta útoku pohodovou chôdzou, nenásvedčuje to pre nejaké jeho zranenie. Kamerový záznam nezachytáva smer útokov, ich početnosť a ani intenzitu. Evidentné je však z neho, že L. mala pevnú obuv. Ak by aj takto kopla poškodenému do tváre, určite by tým nespôsobilá zranenia ktoré posúdil a sú uvedené vo výrokovej časti rozsudku, čo sa týka ich početnosti, charakteru a rozsahu. Jedným kopancom nie je možné spôsobiť zaznamenané zranenia. Pri prvotnom vyšetrení nemuseli byť mnohopočetné krvné podliatiny, ktoré boli neskôr konštatované, viditeľné, pretože krvná podliatina potrebuje na to aby vznikla určitý časový priestor, roztrhnuté cievky v podkoží postupne krvácajú a krvácajú. Na druhý deň teda zranenia poškodeného museli byť natoľko viditeľné, že odborný lekár ich zaznamenal. Takéto zranenia nemohli vzniknúť kopom L.. Čo sa týka tržnej rany na čele poškodeného, táto mohla vzniknúť pádom poškodeného, nárazom na hranatejšiu pevnú prekážku, nejaký nábytok ako stolička a podobne. Pádom na podlahu by takéto zranenie nevzniklo. Menej pravdepodobné je, že by zranenia poškodeného vznikli na chodbe a krvácanie by sa spustilo až na izbe. Vznikom tržnej rany už na chodbe, by sa otvorila koža, podkožie a okamžite by došlo ku krvácaniu v oblasti čela, pretože tvárová a vlasatá časť hlavy, je veľmi dobre prekrvená a krvácanie smerom navonok je zvyčajne prítomné hneď pri vzniku zranenia. Z kamerového záznamu nie je viditeľné, že by v priestoroch chodby boli nejaké stopy po krvácaní. Znalec sa priklonil k tomu, že tržná rana vznikla v priestoroch izby poškodeného a bola spôsobená pádom na vystupujúcu pevnú prekážku.

Závery tohto znaleckého posudku spolu s lekáorskými správami oboznámenými na hlavnom pojednávaní negujú argumenty obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania o tom, že zranenie bolo spôsobené svedkyňou L. spolu so svedkom P., ktorí mali napadnúť poškodeného ešte pred vstupom do izby.

Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na podrobné dôvody rozhodnutia okresného súdu tak, ako sú uvádzané v napadnutom rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a ničím viac nedopĺňa.

Okresný súd nepochybil, pokiaľ na podklade vykonaného dokazovania uznal obžalovaného za vinného z prečinu porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zák., po objektívnej stránke. Po stránke subjektívnej obžalovaný konal formou priameho úmyslu v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Odvolací súd vo vzťahu k uloženému trestu uvádza, že okresný súd postupoval správne, ak uznal existenciu dvoch priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. – spáchal viac trestných činov, a podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. - v minulosti bol už súdne trestaný.

Vzhľadom na osobu obžalovaného A. B. doteraz súdne trestanú, uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. a za prevahy priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. vo výmere 8 mesiacov, pre ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia považuje odvolací za nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu, a to nielen z dôvodu individuálnej prevýchovy, ale aj z dôvodu generálnej prevencie.

Správne okresný súd rozhodol, že podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného K. K., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom H., A. XX, toho času bytom L., M. XXA a G. N. K., O., K. H., M. P. X, XXX XX H. –

M. Q., R.: XX XXX XXX s nárokmi na náhradu škody na civilný proces, nakoľko dokazovanie smerujúce k ustáleniu výšky spôsobenej škody by značne presiahlo rámec dokazovania trestného konania.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.